

Arrest

nr. 162 424 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 mei 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat F. HASOYAN en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 15 september 2009 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 18 november 2010 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 57 712 en 57 713 van 10 maart 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 1 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 oktober 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.3. Op 6 november 2012 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 16 november 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

1.5. Op 10 december 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 7 februari 2013 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 22 mei 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.02.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor A. V. (...):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op dd. 19.10.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 01.07.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag standaard medisch getuigschriften dd. 17.12.2012 en dd. 05.02.2013 voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 01.07.2010. De voorgelegde medisch getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19.10.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Voor A. T. (...):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de

ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.7. Op 15 april 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 25 van de Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (hierna: UVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Artikel 3 van het EN/RM eist bovendien dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land van herkomst waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Deze bescherming ex art. 3 EVRM zal in uitzonderlijke gevallen toepassing sorteren. Diegene die een schending van deze bepaling aanvoert zal zijn beweringen moeten staven middels met een begin van bewijs, zodat blote beweringen of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandelingen op zich niet volstaat om een inbreuk te impliceren op art. 3 van het EVRM.

Verzoekers zijn sedert hun aankomst in België in behandeling voor hun ernstige medische aandoeningen.

Zowel zoon als moeder lijden aan zeer ernstige medische kwalen waarvoor verwezen wordt naar de medische stukken toegevoegd aan de bestreden aanvraag ex art. 9ter vw.

Deze aandoeningen en hun levensbedreigend karakter werden gestaafd middels het omstandig medisch attest vanwege dr. T. V. (...) dd. 17.12.2012 en het omstandig medisch attest dr. T. V. (...) dd. 05.02.2013 + 2 bijlagen in hoofde van dhr. A. V. (...) en het omstandig medisch attest vanwege dr. BOUILLON Anne dd. 31.01.2013 en het omstandig medisch attest vanwege dr. J-P P. (...) dd. 18.12.2012 in hoofde van mevr. A. T. (...).

Dat verzoekers voorts in dit verband verwijzen naar de rapporten van CEDOCA die inzake de situatie van verzoekers duidelijk stelt dat:

‘Tijdens de Sovjettijd werden gehandicapte personen als inferieur beschouwd en zoveel mogelijk bezorgen voor de maatschappij. Sinds de onafhankelijk van Armenië in 1991 bleven stereotypen van kracht waarbij gehandicapten als passief, ziek, afhankelijk en werkonbekwaam werden omschreven. Uit angst te worden gediscrimineerd werden kinderen met een handicap weggehouden van sociale activiteiten, evenzo van de ontwikkelingsmogelijkheden die openstonden voor andere kinderen (...).

Een aantal misvattingen, die tevens bij ons voorkomen omtrent gehandicapten, zijn gelijkaardig in Armenië, doch hebben voor gehandicapten in Armenië grotere consequenties... ”

in het jaarlijkse landenrapport van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken wordt gemeld dat sociale discriminatie ten opzichte van personen met een handicap een probleem is in Armenië (...)

Wat betreft de rechten van personen met een handicap situeren de meeste problemen zich bij de toegang tot onderwijs, werkgelegenheid en sociale zekerheid... edm...

Dat dit rapport en de andere objectieve bronnen opgenomen in bijlagen en voetnoten zeer duidelijk is.

Dat het eveneens duidelijk is dat verzoekers een inhumain leven hebben beleefd in het land van herkomst en zulks zullen herleven bij hun terugkeer en in casu de aantasting van hun leven of hun fysieke integriteit of zij een onmenselijke of vernederende behandeling zullen ondergaan daar zij geen toegang zullen hebben tot adequate behandeling of mantelzorg, gelet op hun ernstige medische kwalen:

Immers:

"Armenia's mentally ill remain the most vulnerable members of society. According to official data, in 2007 in Armenia there were 42,357 registered mentally ill patients under surveillance of disease prevention institutions¹⁸². The exact number of people in need for treatment is unknown, the real number should be higher than official data, not all persons with mental disorders are registered in Armenia, but for sure it can be stated that the needs are high in psychiatric care. Psychiatric service in Armenia is currently in restructuring and transition. But it faces many problems. On one hand there are a lot of problems inherited from the Soviet system, on the other hand there is necessity to accept and implement values of modern psychiatry and human rights." "Low level of psychiatric care in community level: In Armenia psychiatric care is still exclusively provided in specialized mental health hospitals and social psycho neurological centres. There are some attempts to developing community mental health services usually supported by international organizations. As for home care and treatment "(...) But the majority of relatives of people with mental health problems have difficulty in organizing their care at home and the existing dispensaries do not have the resources of providing services in communities. (...)

"Lack of services for mildly affected or stable patients: Those who have less severe mental illness outside have no alternative treatment. (...)"For mildly affected or stable patients with mental health problems, the situation after hospitalisation is worse. These patients can often not be discharged from psychiatric hospitals since families do not accept them after hospitalisation and there are no other facilities where they can be referred to. "

"Stigmatization of patients with mental health problems remains a challenge for both families and society as a whole. "Those who suffer from mental illness in Armenia are all too often stigmatized. it is very common for families to hide relatives with mental health problems, scared that the relative will be excluded from the community if they ventured out in public. Those who are not able to care for their ill relatives at home resort to psychiatric hospitals."

In a context where most people live with their extended family, stay in hospital can become indefinite when families refuse to have the patient return home.

"The Section 19 of the Act on social protection of disabled defines work conditions of disabled that employers have to insure, such as for disabled of I and II disability group it is defined short working time- no more than 36 hours per week, and in general all employers should create necessary work conditions for disabled. In practice the employees refrain from giving job to disabled persons. The number of employed disabled capable to work is very low. "The situation in this sphere after the collapse of the USSR worsened, because in the Soviet period enterprises for the blind, deaf and other people with disabilities had functioned. After the recognition of the country's independence, most of enterprises were closed in Armenia, including those for people with disabilities as well. The work places and conditions do not fit to disabled persons' needs. On the other hand. the disabled themselves are not ready for work requirements existing in Armenian labour market. The process of professional education and job provision of disabled is insufficient.

"(...)This process will continue every year, until inclusive education is implemented in all the schools of Armenia. In spite of these initiatives, a number of priority issues remain unresolved in the system of special education: The buildings of special schools and schools carrying out inclusive education are in very poor condition in terms of sanitary facilities, and the special schools need capital repairs. Centers for medical, psychological, and pedagogic assessment of children in need of special education have not been created. The special education specialists need comprehensive training.(...)"

Actual access to specialised institutions and care for returnees: As a whole it can be stated that the access to all the fields in the public life is not provided for people with disabilities in Armenia.

"Access to educational institutions: According to the UNICEF in Armenia, as of 2007 "More than half of the 10,000 children enrolled in 52 special schools providing free education, food and boarding are from socially vulnerable families. After leaving these institutions many of these children are at risk of being trafficked. (...) Most kindergartens and schools are still unable to provide services to over 8,000 children registered as disabled in Armenia, and the majority of them remain excluded from special and

mainstream education. Many children with disabilities are identified late and the early intervention services are not available at community level."

"Stigmatization: It is very painful issue for such traditional country as Armenia. The society considers the disability as "problem", and the persons having disability as helpless and dependent, who always need permanent care and medical assistance and are considered as a "burden" for the family.

Many families where a child with disabilities lives keep their child isolated. "First the centers had difficulty in finding disabled children, as many parents were ashamed even to walk in the yard with their disabled children. "Often the neighbors did not know that there is a disabled child living next door. It was difficult to persuade the parents to bring their children to school. (...)"

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand actueel geen reëel risico impliceert voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers.

Verzoekers kunnen niet akkoord verklaren met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot verblijf ex art. 9ter vw., terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter, § 1 vw. ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn...

In verschillende recente arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al reeds dergelijke beslissingen van verwerende partij waarbij weigeringen alleen gestoeld waren op een advies van de adviseurarts waarin gesteld werd dat de ziekte niet "direct levensbedreigend" is vernietigd.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar: RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 -RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013, RvV in arrest nr. 93.870 van 18 december 2012 – RvV 92.397.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast in voormelde arresten dat art. 9ter, §1, eerste lid, VrW niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, doch van toepassing is op "drie verschillende situaties", namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

- 1. ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,*
- 2. ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,*
- 3. ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt tevens vast dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter VrW. Artikel 9ter VrW biedt immers een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes zoals door verwerende partij staande wordt gehouden.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissingen van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het AD en naar de medische bijlagen toegevoegd in hun aanvraag ex art. 9ter vw. dd. 07/02/2013.

Er is - gelet op het voorgaande - dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art 9ter vw. aangehaald en effectief aangetoond.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische motieven dient de medische toestand van de vreemdeling uiteraard een zekere ernst te vertonen, zoals in casu het geval. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen (BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken" T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373), zoals in casu het geval is bij verzoekers, aangezien verzoekers nog steeds in behandeling zijn bij specialisten.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien het afwijzen van verzoekers hun aanvraag ex art. 9ter vv. - wetende dat de medicatie en gespecialiseerde behandelingen de welk verzoekers benutten in het kader van hun huidige behandelingen niet bestaande is in Armenië en het niet verifiëren of de andere bijkomende medicatie en/of behandelingen en opvolgingsmethoden bestaande zijn in het land van afkomst en het gegeven dat verzoekers tot een geïsoleerde groep behoren waardoor hun toegang tot de arbeidsmarkt absoluut belemmerd zal worden in Armenië - strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers beroepen zich derhalve op art. 3 van het EVRM, dat een absolute bescherming biedt, zodat schendingen ervan steeds verboden zijn wegens hun gezondheid, aangezien niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij onderzocht heeft of de ingeroepen ziekten door verzoekers, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoekers indien hun behandelingen in België zouden worden gestaakt.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd werd en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Dat uit de medische stukken van het AD duidelijk blijkt dat de beschreven aandoeningen een directe levensbedreigend karakter zullen hebben en verzoekers in een kritische toestand zullen belanden indien hun behandelingen alhier worden stopgezet, aangezien de al reeds uitgevoerde medische behandelingen in België dienen te worden voortgezet.

Dat er door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en de bestreden motivatie gestoeld is op onjuiste feitenvinding en derhalve niet als afdoende kan worden gecatalogiseerd.

Wanneer verwerende partij tot een weigering van verblijf en verwijdering van het grondgebied constateert zonder te onderzoeken of de medische opvolging- en behandelingsmethoden en de daarmee gepaard gaande benutte medicatie aanwezig en toegankelijk zou zijn in het land van afkomst, kan er tevens een sprake zijn van een schending van artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens waarin expliciet gesteld wordt dat:

"Een ieder heeft recht op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder inbegrepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, overlijden van de echtgenoot, ouderdom of een ander gémis aan bestaansmiddelen, ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil."

Dat ook in casu de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat verwerende partij in casu een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt om reden dat zijn geen rekening hield met het geheel van de door naar verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van hun medisch dossier ex art. 9ter vv., waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat de medische situatie van verzoekers zeer ernstig is en een terugkeer van verzoekers naar Armenië een schending zou impliceren van art. 3 van het EVRM.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissingen niet onderzocht heeft alle medicaties en noodzakelijk behandeling- en opvolgingsmethoden aanwezig zijn in Armenië, temeer daar verzoekers in het kader van hun aanvraag ex art. 9ter vw. vertaalde en gelegaliseerde medische stukken naar voren hebben gebracht waaruit onmiskenbaar blijkt dat de door hen ondergane behandelingen in Armenië geen adequate resultaat heeft geboden.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak, daar verzoekers nieuwe medische elementen aan hun dossier hebben toegevoegd.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verwerende partij ten onrechte - in strijd met het AD - stelt dat de aandoeningen van verzoeksters niet levensbedreigend zijn en dat hun toestand bijgevolg niet kritisch is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- Art. 9ter Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van het EVRM,*
- De Wet van 29.07.1991,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Art. 25 van de Universele verklaring voor de rechten van de mens.*

Verzoekers hun concrete kritiek bestaat eruit:

- Dat zij wel ernstig ziek zijn (met acuut levensgevaar), en worden behandeld, hetgeen zou blijken uit de voorgelegde medische attesten,*
- Dat behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst,*
- Dat zij in Armenië zouden worden gediscrimineerd,*
- Dat art. 9ter Vreemdelingenwet werd miskend, nu dit artikel een ruimere bescherming biedt dat enkel direct levensbedreigende ziekten,*

- *Dat de beslissing in strijd zou zijn met art. 2 en 3 EVRM, en art. 25 van de Universele verklaring voor de rechten van de mens, nu zij lijden aan een levensbedreigende ziekte waarvoor geen behandeling beschikbaar is.*

Verzoekers hun kritiek is er derhalve op gericht aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte heeft beslist dat hun (beweerdelijk ernstige) ziekte niet onder het toepassingsgebied van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet ressorteert.

Met deze kritiek gaan verzoekers volkomen voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing.

De aanvraag van verzoekers werd immers niet onontvankelijk verklaard op grond van art. 9ter, § 3, 4° Vreemdelingenwet, maar wel op basis van art. 9ter, § 3, 5° Vreemdelingenwet, met name omdat de ingeroepen gezondheidstoestand dezelfde is als deze in verzoekers hun aanvraag op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 01.07.2010.

Art. 9ter, §3,5° Vreemdelingenwet voorziet ter zake inderdaad:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

[...]"

De kritiek van verzoekers, die voorbijgaat aan deze motieven, berust derhalve op een manifest verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De ingeroepen schendingen, zoals toegelicht door verzoekers, kunnen dan ook niet dienstig in verband worden gebracht met de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Waar verzoekers lijken voor te houden dat het niet toekennen van een verblijfsmachtiging een schending van art. 2 en 3 EVRM zou uitmaken, laat verweerder gelden (en dit nog los van de vaststelling dat een eerdere aanvraag van verzoekers ongegrond werd verklaard omdat de ziekte onvoldoende ernstig was) dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat de ingeroepen schendingen niet in verband kunnen worden gebracht met de bestreden beslissing.

Terwijl verzoekers zich ook niet op ontvankelijke wijze op art. 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens kunnen beroepen. De verwerende partij merkt dienaangaande op dat de voormelde Verklaring een beginselverklaring is, die in beginsel juridisch niet bindend is. De rechtstreekse schending ervan kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het middel faalt in rechte.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 2 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Het UVRM is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Deze beginselverklaring is niet ingevoerd in de Belgische wetgeving. De rechtstreekse schending ervan kan

noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998). Bijgevolg is het enig middel, in zoverre de schending van artikel 25 van het UVRM wordt aangevoerd, onontvankelijk.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° en 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 25 april 2013 kennelijk niet blijkt dat de eerste verzoekster lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat een dergelijke aandoening als de in de standaard medische getuigschriften van 18 december 2012 en 31 januari 2013 beschreven stress- en angststoornis "(o)ok zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop over enkele maanden (kent) en (...) spontaan in gunstige zin (evolueert)", zodat "(d)e behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca (...) louter symptomatisch en dus niet essentieel (is)". Met betrekking tot het risico op suicide wordt gesteld dat dit "van louter speculatieve aard (is)". Hieruit wordt in het advies geconcludeerd dat er "actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (bestaat) wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst" en dat er bijgevolg "kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van (a)rtikel 9ter van de wet van 15 december 1980". Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de aanvraag van de tweede verzoeker onontvankelijk wordt verklaard omdat er op "19.10.2012 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 01.07.2010" waarbij "reeds (werd) geoordeeld dat de aandoeningen van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn" en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag "standaard medisch getuigschriften voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 01.07.2010". De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.4.1. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)”

Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekende partijen de motieven waarom voor de tweede verzoeker op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten, met name dat er op “19.10.2012 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 01.07.2010” waarbij “reeds (werd) geoordeeld dat de aandoeningen van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn” en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag “standaard medisch getuigschriften voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 01.07.2010”, niet betwisten.

De verzoekende partijen stellen terecht dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet “ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn”. De in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde ziekte is immers een ziekte die “een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokken vreemdeling: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

De verzoekende partijen gaan evenwel uit van een onjuiste lezing van het advies van de arts-adviseur van 25 april 2013 waar zij voorhouden dat erin louter wordt gesteld dat de ziekte niet direct levensbedreigend is. In het advies wordt immers gesteld dat de stress- en angststoornis waaraan de eerste verzoekster lijdt “(o)ok zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop over enkele maanden (kent) en (...) spontaan in gunstige zin (evolueert)”, zodat “(d)e behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca (...) louter symptomatisch en dus niet essentieel (is)”. Met betrekking tot het risico op suïcide wordt gesteld dat dit “van louter speculatieve aard (is)”. Op grond hiervan wordt in het advies besloten dat er “actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (bestaat) wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”. Aldus blijkt uit het advies duidelijk dat de twee mogelijkheden uit artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet werden beoordeeld zodat de verzoekende partijen zich niet op dienstige wijze kunnen beroepen op de vernietigingsarresten die door de Raad werden uitgesproken in gevallen waarin enkel het “direct levensbedreigend” karakter van de aandoening werd onderzocht. Bovendien zouden de verzoekende partijen moeten weten dat een verwijzing naar rechtspraak in andere zaken niet dienstig is bij gebrek aan precedentwerking. De verzoekende partijen maken met hun toelichting bij het middel niet aannemelijk dat de arts-adviseur bij zijn beoordeling is uitgegaan van een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. Door te stellen dat zij “nog steeds in behandeling zijn bij

specialisten” tonen de verzoekende partijen immers niet aan dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze behandeling “*louter symptomatisch en dus niet essentieel (is)*”.

Het loutere gegeven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing een – volstrekt overtollige – uiteenzetting geeft over de graad van ernst die wordt vereist in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van artikel 3 van het EVRM, doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen uit het advies van de arts-adviseur, die wel degelijk gestoeld zijn op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan zich, wanneer hij in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet de machtigingsaanvraag onontvankelijk verklaard, in wezen beperken tot een verwijzing naar het advies waarin wordt vastgesteld dat er “*kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van (a)rtikel 9ter van de wet van 15 december 1980*”.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Gelet op wat *supra* onder punt 3.3.4.1. wordt gesteld, namelijk dat de verzoekende partijen geen schending aantonen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 28 november 2013, nr. 225.632), tonen de verzoekende partijen *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.4.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN